

om man vil holde sig til ham eller ikke. Den, der gaar i Kautions for en anden, maa naturligtvis være forberedt paa at betale, det bestrider jeg ikke, og han kan ikke høres med det, at han kun har anset Kautionen for en Formalitet eller deslige, men jeg finder — og det for Resten ogsaa paa flere andre Punkter — at den gældende Ret er for streng over for Forloveren, fordi den ikke tilstrækkelig paaagter, at det er, det synes i alt Fald mig, et billigt Krav fra ham, at Kreditor skal nogenlunde betimelig lade Kautionsisten vide — og ikke lade for lang Tid hengaa, inden han gør det — at han overhovedet vil holde sig til ham. Derfor forbeholder jeg mig min Stilling til dette Spørgsmaal. Skulde dette Hensyn til Forloveren, som jo i de fleste Tilfælde vil være Hensynet til den mindre økonomisk stærke i Forholdet, gøre sig gældende paa andet Sted, saa vil jeg, fordi jeg for Øjeblikket ikke modsætter mig Udvalgets Endringsforslag, ikke have mig anset for affaaet fra at gaa en anden Vej paa det Spørgsmaal under Sagens senere Trin.

Med Hensyn til andre Endringsforslag er der et Par Smaa bemærkninger, jeg vil gøre, nærmest som Henstillinger, altsaa til Udvalget til Sagens tredje Behandling, dog ikke fordi jeg lægger nogen særdeles Vægt derpaa. Jeg vil faaledes for det første med Hensyn til Endringsforslaget under Nr 7 henstille til Overvejelse, om det ikke er mindre heldigt at sætte i Stedet for „Kontrakt“: „Overenskomst eller Løfte.“ Hvis der virkelig skulde være Folk, som tro, at Kontrakt kun behyder skriftlig Kontrakt, saa skulde jeg ikke have noget imod, at man sætter „Overenskomst“, og jeg vilde ogsaa sige, at man maaske kunde sætte „Løfte“, men jeg tror ikke, man skal sætte begge Ord, for det er jo et bekendt Stridsspørgsmaal, om det egentlig forpligtende ligger i Overenskomsten, eller om det ligger allerede i Løftet, og dette meget omdebatterede Spørgsmaal, som er et meget fint juridisk Spørgsmaal, er det jo dog vel ikke Meningen at komme til i mindste Maade at røre ved eller præjudicere, enten i Retning af den ene eller den anden Opfattelse, ved dette Lovforslag. Jeg tror heller ikke, at der egentlig sproglig er noget i Vejen for at blive staaende ved Udtrykket „Kontrakt“, thi man taler jo om „Gavekontrakt“; naaget det er et ensidigt Gaveløfte, om man vil, kalder man det dog en Gavekontrakt. Det er jo et Udtryk, som Lovgivningen, f. Eks. Stempelloven, bruger. Jeg er altsaa tilbøjelig til at mene, at det er uehdigt at sige „Overenskomst eller Løfte“, thi efter disse

bekendte, for de Herrer Jurister i alt Fald bekendte, nhere Teorier er det to forskellige Ting, det er ikke det samme. Det ene peger paa et helt andet Grundlag for Forpligtelsen end det andet.

Dernæst vil jeg med Hensyn til Endringsforslag under Nr. 14 gøre opmærksom paa, at jeg dog ikke kan tro, at der vindes noget ved det Citat af Stempelloven, der der er indsat. Det forekommer mig, at det egentlig snarere kan fremkalde Misforstaaelser. Jeg maa nu sige, at jeg for min Part kan ikke tænke mig, at Ordet „Gælds-brev“ eller „Gældsbevis“, hvilket af disse man nu vil bruge, skal kunne betragtes som et Udtryk, hvis Mening er af usikker Betydning. Hvad der skal forstås ved „Gældsbevis“ eller „Gælds-brev“, er siklert efter den bestaaende Ret klart nok, og der behøves ikke der, efter min Mening i alt Fald, nogen Henvisning til noget Sted, hvor der skulde findes en Slags legal Definition deraf. Men dernæst tror jeg, at Henvisningen til Stempelovens § 52 let kan blive misvisende; der staar jo i den: „Gældsbeviser — derunder indbefattet Dokumenter — der, uden i deres Form at fremtræde som almindelige Gældsbreve, dog indeholde en Erkendelse af en Gældsforpligtelse;“ men saa staar der videre: „og derhos ikke slutte sig til tidligere paa behørig stempelt Papir udfærdigede Gældsbeviser“ o. s. v. Dette sidste kan det dog umuligt være Meningen, at man vil tage med i Endringsforslag under Nr. 14; thi saa vidt jeg forstaar dette Endringsforslag, maa det jo sigte til Kautionsforpligtelser, som referere sig til et tidligere paa behørig stempelt Papir skrevet Dokument. Det bliver netop i Almindelighed en Kautionsforpligtelse, som man udsteder et særligt Skadesløsbrev for. Det kan aabenbart ikke være Meningen, og jeg synes derfor, at det Citat snarere gør det uklart, hvad der menes, end det modsatte. Jeg anser det altsaa tillige for unødvendigt at komme med en Forklaring af, hvad et Gældsbevis er.

Endelig vil jeg af disse Smaa bemærkninger endnu gøre een, og det er med Hensyn til Nr. 16 i Forbindelse ganske vist med Nr. 4, og det er, at jeg ligesom den sidste ærede Taler ogsaa synes, at man dog gaar noget for vidt med Hensyn til disse tingløse Skiftekontrakter ved at indrømme dem en saa lang Præskriptionsfrist som 20 Aar, efter at Arvingen har opnaaet sit attende Aar. Det forekommer mig, at 10 Aar maatte i alt Fald være nok. Saaledes som det staar i Udvalgets Forslag, vil jeg for Resten bemærke, at det Ord „tidligst“ helst maatte